

Evanjelium z 22. novembra 2020 34. nedeľa
všedného dňa - Rok A - Mt 25, 31-46

Prepis videokomentára biblistu Fernanda Armelliniho, nerevidovaný autorom

Keď príde Syn človeka vo svojej sláve a s ním všetci anjeli, posadí sa na trón svojej slávy. Pred ním sa zhromaždia všetky národy. Oddelí jednu od druhej, ako pastier oddeľuje ovce od kôz, a dá si ovce po pravici a kozy po ľavici. Vtedy kráľ povie tým po svojej pravici:

"Podťe, požehnaní môjho Otca, zdedíte kráľovstvo, ktoré je pre vás pripravené od stvorenia sveta, lebo som bol hladný a dali ste mi jesť, bol som smädný a dali ste mi piť, bol som cudzinec a prijali ste ma, nahý a obliekli ste ma, chorý a navštívili ste ma, bol som vo väzení a navštívili ste ma."

Vtedy mu spravodliví odpovedia: "Pane, kedy sme ťa videli hladného a dali sme ti jesť alebo smädného a dali sme ti piť? Kedy sme ťa videli ako cudzinca a prijali ťa, alebo nahého a obliekli ťa? Kedy sme ťa videli chorého alebo vo väzení a prišli ťa navštíviť?"

A kráľ im odpovie: "Veru, hovorím vám: Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili."

Potom to povie aj tým na ľavici:

"Odídte odo mňa, zlorečení, do večného ohňa, pripraveného diablovi a jeho anjelom, lebo som bol hladný, a nedali ste mi jesť, bol som smädný, a nedali ste mi piť, bol som cudzinec, a neprijali ste ma, nahý, a neobliekli ste ma, chorý a vo väzení, a nenavštívili ste ma."

Aj oni potom odpovedia: "Pane, kedy sme ťa videli hladného alebo smädného alebo cudzinca alebo nahého alebo chorého alebo vo väzení a neposlúžili sme ti?" Potom im odpovie:

"Veru, hovorím vám: Čokoľvek ste neurobili jednému z týchto najmenších, mne ste neurobili. A odídu: títo do večných múk, spravodliví do večného života".

Dokonca aj tí, ktorí nikdy nechodia do kostola, veľmi dobre poznajú jednu stránku evanjelia, a to posledný súd s oddelením oviec od capov.

Na tejto strane evanjelia je strašný rozsudok Ježiša sudcu:

"Odídte odo mňa, zlorečení, do večného ohňa, pripraveného diablovi a jeho anjelom."

Sú to dramatické slová, ktoré inšpirovali maliarov, ktorí maľovali scény hrôzy, zúfalstva a trápenia; sú to slová, ktoré navrhli texty, ako napríklad "Dies irae", ktoré si pamätajú prvú strofu:

"deň hnevu, deň úzkosti, trápenia, záhuby, vyhladenia, deň trúbenia..."

Bolo by to stretnutie s Pánom? Strašný deň?

Tieto slová boli inšpiráciou aj pre hudobníkov, ktorí do zvukovej podoby pretavili úzkosť rozhodujúceho okamihu, v ktorom Kristus vyslovuje nezvratný rozsudok.

Úprimne povedané, v tomto sudcovi ťažko spoznáme Ježiša z evanjelia, aspoň tak, ako sa táto stránka tradične čítala.

Práve na základe tohto evanjeliového príbehu bol zvestovaný Boží súd a predstavený ako dramatické zúčtovanie.

A tak stretnutie s Pánom, ktoré zďaleka nie je žiadané a očakávané, predstavuje pre každého, dokonca aj pre dobrého, veľkú neznámu, pretože človek nikdy nevie, ako sa môže cítiť bezpečne pred tým, ktorý, ako sa píše v knihe Jób, objavuje chyby aj u svojich anjelov.

Preto by sa mnohí kresťania, aj tí dobrí, s radosťou prihlásili na niekoľko rokov očistca.

Boh, ktorý odsudzuje takýmto spôsobom, je pre kresťana viac než trápny, je ťažké považovať túto spravodlivosť za "dobrú správu, evanjelium".

Ako možno súhlasiť s nebeským Otcom, o ktorom hovoril Ježiš, s Bohom, ktorý dáva vychádzať svojmu slnku nad spravodlivými i nespravodlivými a od svojich detí žiada, aby robili to, čo on, aby milovali zlých i dobrých bez rozdielu?

Ako je možné, že v istom okamihu urobí toto oddelenie, ktoré nám prikazuje nikdy neurobiť? Voči týmto otázkam - a je mnoho ďalších - si musíme položiť otázku:

Sme si takí istí, že sme pochopili, čo nás chce Ježiš v tomto slávnom príbehu naučiť?

Celé generácie kresťanov vyrastali v strachu, mnohí sa odvrátili od viery práve preto, že nemohli uveriť v tohto Boha.

Položme si teda otázku:

keby sme si nesprávne vysvetlili význam Majstrových slov?

Pristupujme k textu evanjelia s veľkou vernosťou a nepredpokladajme, že spôsob, akým bol vyložený, je správny.

Zamerajme sa na prvú scénu:

Keď príde Syn človeka vo svojej sláve a s ním všetci anjeli, posadí sa na trón svojej slávy. Pred ním sa zhromaždia všetky národy. Oddelí jednu od druhej, ako pastier oddeľuje ovce od kôz, a dá si ovce po pravici a kozy po ľavici. Vtedy kráľ povie tým po svojej pravici:

Čo sme počuli? Myslím, že mnohí odpovedia: začiatok podobenstva! Nie je to podobenstvo, je to iný literárny žáner, je to scéna súdu.

Príbeh vychádza z toho, čo sa dialo na dvoroch veľkých vládcov starovekého Blízkeho východu, ktorí často zvolávali svojich feudálov na súd, aby zhodnotili ich správanie, ak boli verní, odmenili ich, ak sa dopustili priestupkov, prísne ich potrestali.

Hľa, scéna súdu je literárna forma, ktorú rabíni často používali, nájdeme ju napríklad v Talmude, kde sa hovorí, ako Pán na onom svete bude hodnotiť životy Izraelitov, a Talmud hovorí, že Pán si sadne, vezme zvitok Tóry, položí si ho na kolená a potom povie: "ten, kto sa staral o Zákon, príde a dostane svoju odmenu".

Takto sa bude hodnotiť život Izraelitov, teda podľa vernosti Tóre.

Je to scéna súdu, ktorú nachádzame zobrazenú v Egypte, namaľovanú na sarkofágoch v hrobkách alebo znázornenú v "knihe mŕtvych"; vidíme zosnulého, ktorého sprevádza Anubis pred Osiridom, pretože jeho život musí byť zvážený na váhach; na doske váh bolo umiestnené srdce zosnulého, z ktorého vychádzali všetky jeho rozhodnutia, na druhej doske váh bolo umiestnené pero, symbol bohyně Maat, bohyně múdrosti.

Ak bolo srdce v súlade s múdrosťou, s múdrosťou, bolo odmenené a vstúpilo do Duatu, ríše blažených. Tento literárny žáner nachádzame v scéne súdu v slávnej 7. kapitole "knihy Daniel", kde Pán, Starší, sedí na tróne a vynáša svoj súd, po tom, čo na svete existovali zvieracie kráľovstvá, vynáša svoj súd; s nebeskými oblakmi prichádza syn človeka a odovzdáva mu kráľovstvo.

Po všetkých zvieracích kráľovstvách teraz konečne začína ľudské kráľovstvo a scéna je príznačná, pretože sa veľmi podobá na to naše... Veľký vládca, starec, sedí na tróne a okolo neho sú nespočetné zástupy anjelov, ktorí mu robia ochranu.

Je to scéna podobná tej z východných dvorov a veľmi sa podobá nášmu textu.

Videli sme, že syn človeka prišiel na scénu vo svojej sláve, je tu intronizácia tohto sudcu, sú tu anjeli, ktorí sú jeho pomocníkmi, a ...v prvom rade sa pýtame, kto je tento syn človeka?

Zriedka počujeme o Ježišovi ako o synovi človeka, ale je to veľmi dôležitý titul, pretože sudcom nášho života bude syn človeka, titul, ktorý sa v evanjeliách opakuje najmenej 77-krát, prakticky vždy z úst Ježiša, ktorý sa predstavuje ako syn človeka.

Čo to znamená?

V hebrejčine "syn človeka" jednoducho znamená človek, v Ježišovi syn človeka znamená človek par excellence, ten, ktorý uskutočnil maximum ľudského, v Ježišovi Boh ukázal plnú dôstojnosť zbožšteného človeka, takže buď sa mu podobáš, alebo nie si človek, On je pravý človek, úspešný človek. Pokúsme sa teda pochopiť, ako tento úspešný muž, ktorým je Ježiš z Nazareta, vynáša svoj rozsudok.

Najprv si musíme ujasniť, na ktorom tróne sedí.

Okamžite si predstavíme scénu na východných dvoroch, kde sa veľký vládca predstavuje v lesku svojej moci.

Ujasnime si, z ktorého trónu Ježiš vynáša svoj rozsudok. Kedy sa jeho sláva prejavila v plnosti?

Na akom tróne sedel, keď konečne ukázal svoju plnú identitu? Keď ukázal svoju slávnu tvár?

Tu je to nedorozumenie, z ktorého pramení nesprávny výklad tohto úryvku evanjelia!

Všetko sa to začalo mylnou predstavou tohto trónu, na ktorom sedel; stačilo by prečítať si verš nasledujúci po našom príbehu, kde sa Syn človeka zjavil v lesku celej svojej slávy.

Hneď v nasledujúcom verši Ježiš dokončil tento príbeh a povedal svojim učeníkom:

"Viete, že o dva dni je Veľká noc, syn človeka bude vydaný na ukrižovanie." Syn človeka vám teraz ukáže, na ktorý trón vystúpi, pretože na ňom ukáže všetku svoju slávu!

Trónom je kríž, práve tam sa v plnosti zjavila slávna tvár úspešného človeka, človeka, ktorý dal celý svoj život za lásku!

Pred týmto človekom bude súd, pretože On je pravý človek, On stelesňuje dokonalosť človeka!

Ježiš z Nazareta je ten, ktorý svoj život daroval z lásky!

Pred tohto muža sa na konci života musí každý postaviť, s jeho životom budeme konfrontovaní, na tomto mužovi budeme hodnotení, či sme uspeli, alebo bol náš život neúspešný.

Pred týmto človekom sa uskutoční oddelenie... ovce po pravici a kozy po ľavici. Obraz vychádza z praxe pastierov, ktorí večer oddeľovali ovce od kôz, z akého dôvodu?

Keďže kozy nemajú vlnu, museli byť pod prístreškom, zatiaľ čo ovce mohli zostať vonku.

Dobre si všímame, že počas dňa sa ovce a kozy zdržiavajú spolu v jednom stáde, až večer dochádza k ich rozdeleniu.

Je to ten istý obraz, ktorý nachádzame v Ježišových podobenstvách, kde pšenica rastie spolu s kúkoľom, dobré ryby a zhnité ryby sú v tej istej sieti, múdre panny a nerozumné panny.

Uvedomme si, že to isté sa deje aj tu, objasníme ďalej, ale ovce a kozy zostávajú spolu, nakoniec dôjde k oddeleniu.

Začnime tým, že si položíme otázku: Sú ovce len ovce, alebo sú v určitom okamihu svojho života aj kozy?

Sú kozy len kozy, alebo sú v ich živote aj chvíle, keď boli jahňatami? Ako dôjde k oddeleniu, ak je v každom človeku v určitom čase baránok a v inom čase kozliatko?

Keby išlo o dve odlišné skupiny ľudí, bolo by ľahké ich od seba oddeliť, ale je to ako s pšenickou a kúkoľom, ktoré sú prítomné v každom človeku.

Neskôr uvidíme, ako prebieha súd.

Pýtame sa tiež: ako to, že si Ježiš vybral obraz oviec a kôz? Možno si myslíme, že ovce sú dobré a kozy zlé, ale nie!

Všetko je to o farbe!

V slávnej knihe z Ježišovej doby, v prvej knihe Henochovej, sa na niektorých miestach objavuje obraz ľudí ako zvierat, ako živočíchov, a je tam aj obraz ľudí ako baránkov alebo kozliat, jasne sa uvádza ich farba: baránky sú biele, kozliatka tmavé, čierne; symboly svetla

jahňatá a kozy tma. Baránok je ten, kto necháva presvitať svetlo, kto sa podobá úspešnému synovi človeka, kozliatko je tma, nie je v ňom svetlo... svetlo, ktoré ho robí podobným synovi človeka, z neho nevychádza.

V čom sa prejavuje to ľudské v nás?

Je to podoba syna človeka, pravého človeka, tu nám príbeh hovorí so všetkou jasnosťou: budeš považovaný za podobného synovi človeka, za úspešného človeka, ak si praktizoval týchto šesť skutkov lásky.

Ak si dal jesť hladnému, piť smädnému, ak si prijal cudzinca, obliekol nahého, ošetril chorého, navštívil uväzneného.

Po tejto vete, ktorú vyslovil syn človeka, by sme možno očakávali, že tí napravo budú skákať od radosti, spievať a tancovať, ale namiesto toho ovečky vynesú zvláštnu námietku a pýtajú sa:

Kedy sme to všetko urobili?

Je to literárny prostriedok, ktorý nás má prinútiť znovu počúvať šesť skutkov milosrdenstva, aby sme ich mali pevne v pamäti, pretože od nich závisí náš život.

Ak ich praktizujeme, sme ľudia, ak ich zanedbávame, nie sme ľudia.

Počúvajte

"Podťe, požehnaní môjho Otca, zdedíte kráľovstvo, ktoré je pre vás pripravené od stvorenia sveta, lebo som bol hladný a dali ste mi jesť, bol som smädný a dali ste mi piť, bol som cudzinec a prijali ste ma, nahý a obliekli ste ma, chorý a navštívili ste ma, bol som vo väzení a navštívili ste ma."

Vtedy mu spravodliví odpovedia: "Pane, kedy sme ťa videli hladného a dali sme ti jesť alebo smädného a dali sme ti piť? Kedy sme ťa videli ako cudzinca a prijali ťa, alebo nahého a obliekli ťa? Kedy sme ťa videli chorého alebo vo väzení a prišli ťa navštíviť?"

A kráľ im odpovie: "Veru, hovorím vám: Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili."

Možno sme sa pri druhom počúvaní zoznamu šiestich skutkov milosrdenstva trochu nudili, ale pripravme sa, Ježiš nás prinúti počúvať tento zoznam ešte dvakrát, pretože je stredobodom posolstva, ktoré nám chce vštepiť, chce nás naučiť, ako sa stať mužmi: láskou a pozornosťou k potrebám nášho brata!

Tento zoznam ľudí, ktorým treba pomáhať, nevymyslel Ježiš, bol známy už na starovekom Blízkom východe; nájdeme ho v Biblii, v Knihe Jóbovej; nájdeme ho najmä v 58. kapitole Izaiáša, kde je predstavený pôst, ktorý sa páči Bohu: nakrm hladného, daj piť smädnému, obleč nahého, podel sa o svoj chlieb...

Je to ten istý zoznam skutkov lásky!

Nájdeme ho aj mimo Izraela, je známe, čo sa píše v 125. kapitole "Knihy mŕtvych"; v Egypte

bol text, ktorý sa od druhého tisícročia ukladal vedľa zosnulého, aby ho sprevádzal na ťažkej ceste do večnosti, do ríše mŕtvych.

Táto kniha bola súborom magicko-náboženských formúl, ktoré mal zosnulý na tejto ceste vysloviť; je v nej napísané, čo má povedať, keď sa postaví pred Osirida: "Urobil som to, z čoho sa tešia bohovia, dal som chlieb hladným, dal som vodu smädným, obliekol som nahých, ponúkol som cestu tým, ktorí nemali loď, urobil som to, čo ľudia chvália a čo sa páči bohom.

Tu je zoznam, ktorý museli zosnulí vysloviť pred Osiridom... presne ten istý zoznam ako náš!

Bol to teda všade, tento zoznam dobrých skutkov, je tu však jeden detail, ktorý nachádzame len na Ježišových perách, v žiadnom inom zozname sa neobjavuje žiadosť o návštevu väzňov, len Ježiš odporúča venovať pozornosť týmto ľuďom.

Vážni nevzbudzovali súcit, stratili česť, dôstojnosť, náklonnosť... Všetci ich opúšťali, pretože na rozdiel od iných núdznych, hladných, smädných, chorých... vážni boli zodpovední za svoj biedny stav, išli si nešťastie hľadať.

Doplnenie, ktoré Ježiš urobil k zoznamu známemu všetkým, je veľmi významné, neskôr pochopíme dôvod, prečo doň zaradil aj návštevu väzňov.

Na tomto mieste môžeme definovať cieľ tohto literárneho žánru, je to naliehavá výzva brať život vážne a chce nás naučiť, ako sa máme správať, ak chceme byť mužmi.

Aby som vám dal príklad, chcem vám prečítať slávnú rabínsku scénu súdu, ktorou je "midraš" k Žalmu 118. V tomto texte nájdeme nápadnú analógiu s príbehom, ktorý sme počuli z Ježišových úst, hovorí sa v ňom:

"V budúcom svete sa budú súdení pýtať: Aké boli vaše skutky? Ak odpovie: Nasýtil som hladných!

Bude mu povedané: Toto je Pánova brána, vojdite ňou! Ak odpovie: Dal som piť smädným!

Bude mu povedané: Toto je Pánova brána, vojdite ňou! Ak odpovie: "Obliekol som nahého!

Bude mu povedané: Toto je Pánova brána, vojdite ňou!

To isté sa stane s tými, ktorí vychovávali siroty, s tými, ktorí dávali almužnu, a s každým, kto konal skutky lásky."

Je zrejmé, že rabíni pri podávaní tohto dialógu nepredstierali, že odhaľujú slová, ktoré Boh vysloví na konci sveta, ale chceli vštepiť hodnoty, na ktorých treba založiť život na tomto svete.

A teraz prichádza rozsudok pre tých, ktorí sú naľavo, pre kozy.

Je to odsúdenie temnoty, neľudského v nás, keď sa nepodobáme Ježišovi z Nazareta, keď nemilujeme tak, ako miloval on, sme v temnote, sme v tme, počujeme súd:

Potom to povie aj tým na ľavici:

"Odíd'te odo mňa, zlorečení, do večného ohňa, pripraveného diablovej a jeho anjelom, lebo som bol hladný, a nedali ste mi jesť, bol som smädný, a nedali ste mi piť, bol som cudzinec, a neprijali ste ma, nahý, a neobliekli ste ma, chorý a vo väzení, a nenavštívili ste ma."

Rabíni zvykli svoje učenie opakovať dvakrát, aby sa lepšie vrylo do pamäti učeníkov, niekedy ho jednoducho zopakovali inými slovami, čo nazývame "synonymický paralelizmus", inokedy svoje posolstvo zopakovali v negatívnej forme, čo je prípad nášho dnešného úryvku z evanjelia. Ježiš už použil tento spôsob odovzdávania posolstva, napríklad keď hovorí o dome postavenom na skale, ktorý sa nezrúti, ani keď prídu rieky, a potom hovorí: "Ak však postavíte dom na piesku..." Táto druhá časť nepridáva k posolstvu nič nové, slúži len na jeho lepšie vyniknutie.

Čo teda chce Ježiš zdôrazniť tým, že znovu predkladá v negatívnej forme to, čo už bolo povedané? Tretíkrát nás prinútil počúvať zoznam skutkov lásky.

Čo sa stane s tými, ktorí ich nepraktizujú?

Kto sa správa ako koza, kto si nevšíma núdznych, jednoduchých... ten sa nepodobá baránkovi, synovi človeka, ten nemá nič spoločné s tým, ktorý svoj život urobil darom lásky, ten nie je človek!

Táto podmienka je vyjadrená slovesom "je prekliatím".

Preklínať v Biblii znamená vyhlásiť, že sa niekto odvrátil od života, že si zvolil smrť; všimnime si však, že to nie je Otec, kto preklína, predtým Ježiš povedal: "Poď, požehnaný môj Otec", tu sa nehovorí, že preklína, nie!

Práve títo ľudia, ktorí nepraktizujú skutky lásky, preklínajú sami seba, vzdialili sa od úspešného človeka... a aký je ich osud?

Večný oheň pripravený pre diabla a jeho anjelov.

Tu čelíme hrozbe a dobrej správe, evanjeliu!

Začnime objasnením nápadných obrazov, ktoré Ježiš použil.

Nevymyslel si ich, používali ich všetci kazatelia tej doby, apokalyptická literatúra je plná takýchto obrazov a majme na pamäti, že sú to obrazy, nie informácie.

Nezamieňajme si obsah, ktorým je posolstvo, s obalom, ktorý ho zahaľuje, ktorým sú obrazy.

Kde sa tieto obrázky nachádzajú v hojnom počte?

V knihe, ktorá bola veľmi známa v Ježišovej dobe, začali ju písať už o dve storočia skôr, v "1. knihe Henochovej", kde sa hovorí o tom, že zlí budú uvrhnutí do Gečny, do hlbokého údolia, kde horí večná ohnivá pec, a oheň tejto knihy bol pripravený pre Azazela, vodcu démonov a pre vojsko všetkých zlých anjelov.

Predstavovali si, že Boh má svojich dobrých anjelov, ale aj Azazel má svoju armádu, a v židovskom apokalypticizme dobrí anjeli, Božia armáda, nezostáva nečinná, v Knihe Henochovej je

hovorí, že títo anjeli pripravujú reťaze, aby spútali satana, potom sú tu Michael, Gabriel, Rafael a Fanuel, ktorí spútajú satanových spriaznených duchov a hodia ich do ohnivej pece.

Ako vznikol tento obraz údolia Geënna, kde horí večný oheň?

Nezabúdajme, že Ježiš hovorí práve o Geennovi týmto obrazom, ktorý prevzal z Knihy Henochovej a ktorý bol bežným obrazom medzi kazateľmi. Ježiš nikdy nehovorí o pekle, v evanjeliách sa tento pojem neopakuje, hovorí o tomto prekliatom údolí, ktoré je južne od mesta Jeruzalem, pri sútoku s Cédrom, vidíte za mnou prekliate miesto. Vidíte kláštor svätého Onofria, to bol Tofekt, prekliate miesto, pretože tam sa prinášali ľudské obete bohu Molochovi, teda miesto prekliate prorokmi, a potom, to bolo mestské smetisko, tam horel večný oheň, odporný, pretože tam sa dostávali všetky odpadky, a potom tam boli aj hrobky, v tých jaskyniach sa ukrývali aj malomocní... preto je to nečisté miesto; podľa tradície sa práve tam, kde sa nachádza kláštor svätého Onofria, nachádza aj miesto, kde sa obesil Judáš.

Toto údolie sa stalo obrazom miesta, kam sú vyhnaní tí, ktorí v živote pochybili a sú sužovaní ohňom.

Existovali rôzne názory na to, ako dlho budú tieto muky trvať, v perzskom náboženstve boli bezbožní jednoducho strávení ohňom, zatiaľ čo trestajúci aspekt bol typický pre židovské apokalyptické príbehy.

Ako dlho však tento trest trval?

"Rabín Akibba Veľký" povedal, že trvala 12 mesiacov, zatiaľ čo "Rabí hyohan ambenur" povedal, že trvala len od Paschy do Letníc.

Ak nebudeme mať na pamäti, že Ježiš používa obrazy, ktoré sú všetkým známe, a že nepodáva informácie, riskujeme, že budeme evanjeliový text vykladať rúhačsky a pripísať Bohu spravodlivosť kata, ale to je naša spravodlivosť, nie jeho.

Obraznosť je nepochybne silná, je v nej hrozba: "daj si pozor, aby tá časť tvojho života, v ktorej si nevybudoval lásku, neskončila na smetisku Gečny, bola spálená, nič z nej nezostalo, a bolo by dramatické, keby si si na konci svojho života musel overiť, že možno veľkú časť z neho si neprežil ako človek, lebo si nemiloval".

V tejto chvíli sa vynára otázka: odsudzuje Ježiš týchto nešťastných ľudí, alebo odsudzuje ich nesprávne životné rozhodnutia?

Ježiš nás učil, že Otec v nebi nenávidí zlo, nikto nenávidí hriech tak ako on, pretože znetvoruje tvár jeho detí, ktoré sa mu už nepodobajú, pretože on je láska, ale Otec v nebi miluje a vždy bude bezpodmienečne milovať hriešnika, pretože je jedným z jeho detí, ktoré sa nešťastne rozhodli.

Pamätajme na to, že nikto nerobí len zlo, nikto nie je vždy a len koza, každý miluje aj veľa, aj málo, je baránok a aj táto baránkova časť jeho života skončí v Gečne?

Ak ľudia skončia v Gečne, niet pochyb o tom, že božské v nich tiež skončí spálené, ale bolo by šialenstvo si to myslieť!

V ohni Gečny ľudia nekončia, končí všetko a len zlo prítomné v každom človeku, z každého zostane to, čo je ovocím Ducha Kristovho.

Vypočujme si teraz námietku tých, ktorí sú naľavo, a odpoveď, ktorú dal syn človeka:

Aj oni potom odpovedia: "Pane, kedy sme ťa videli hladného alebo smädného alebo cudzinca alebo nahého alebo chorého alebo vo väzení a neposlúžili sme ti?" Potom im odpovie:

"Veru, hovorím vám: Čokoľvek ste neurobili jednému z týchto najmenších, mne ste neurobili. A odídu: títo do večných múk, spravodliví do večného života".

Ľavičiari sa zdajú byť rozsudkom prekvapení, zmätení, zdá sa, že ho nečakali.

Ich otázka dala Ježišovi príležitosť, aby sme si po štvrtý raz vypočuli zoznam skutkov, ktoré treba vykonať, ak sa chceme podobáť Synovi človeka.

Toto prekvapenie ľudí na ľavej strane je výzvou k zamysleniu, pretože by mohlo byť prekvapením mnohých veriacich, ktorí svedomito dodržiavajú pobožnosti, ale možno zabudli, že to, čo robí človeka podobným Majstrovi, sú skutky lásky, a preto ich štyrikrát zopakoval. V porovnaní so všetkými zoznamami skutkov milosrdenstva, ktoré boli známe na starovekom Blízkom východe, je na Ježišových perách absolútna novinka, hovorí, že týchto núdzných ľudí považuje za svojich bratov a dodáva, že to, čo sa robí im, sa robí aj jemu: "Vy ste to urobili mne", Božiemu synovi.

Čo tým myslíte?

Pokúsme sa rozlúštiť nedorozumenie, ktoré vyplýva z niektorých fráz, ktoré počujeme opakovať:

"Tá osoba sa mi naozaj nepáči, vlastne každému, ale milujem ju, pretože v nej vidím Ježiša a milujem ho v nej, nemilujem ho, pretože je to úbožiak, ale milujem v ňom Ježiša; alebo milujem ho pre Boha!"

Ak ma niekto miluje z lásky k Bohu, naozaj sa mi to nepáči, ale ak ma miluje preto, že mu Boh dal jasne najavo, že som milovaný, potom jeho lásku prijímam.

Ježiš nám dal najavo, že každý človek je nadovšetko milý, pretože je v ňom Boží syn, čo je dôvod, prečo Ježiš jedinečným spôsobom zaradil do svojho zoznamu núdzných aj väžňa.

Väzeň sa líši od všetkých ostatných ľudí v núdzi, pretože ostatní sú v núdzi bez vlastného zavinenia; na druhej strane väzeň je zodpovedný za svoj stav, pretože je tým, kto spáchal zločiny, priestupky.

Ježiš hovorí: v ňom je prítomná dôstojnosť Božieho syna, a keď v ňom spoznáte Božieho syna, dáte sa mu do služby, milujete ho, milujete tohto človeka, ktorý potrebuje náklonnosť, porozumenie, úctu.

Božské synovstvo nemôže byť zrušené ani tým najväčším hriechom!

Záver:

"títo odídu do večných múk a spravodliví do večného života".

Je to jediný prípad v evanjeliách, keď sa objavuje výraz "muky", preto je preložený.

Ak sa ideme pozrieť na pôvodný grécky text, čas sa objaví výraz "kolazis", ktorý neznamená muky, prvý význam, ktorý má kolazis v gréčtine, je orezávanie, pochádza zo slovesa "kolazo", ktoré znamená očistiť... čo Ježiš povedal, keď hovoril o viniči, o výhonkoch, o viniči, ktorý je orezaný zo suchých ratolestí a potom sú tieto ratolesti hodené do ohňa, pretože je očistený.

Prerezávanie je bolestivé, nazvime ho očistcom, ak chceme použiť tradičný jazyk. Orezávanie je bolestivé, pretože pred synom človeka, na konci života, všetci prejdeme orezávaním suchých ratolestí nášho života, keď sme neposlúžili bratovi v núdzi, to sú chvíle nášho života, ktoré nepriniesli lásku, zostali suché, cez tieto ratolesti neprešla miazga Kristovho Ducha, tieto ratolesti budú hodené do ohňa a nič z nich nezostane, to je tá časť nášho života, ktorá je vymazaná; orezávanie sa určite nebude môcť dotknúť identity Božieho syna prítomného v každom človeku, a keď syn človeka, ako hovorí Pavol v liste Korinťanom, "odovzdá kráľovstvo do rúk Otca", určite to nebude môcť ujsť žiadnemu z jeho detí, inak sa slávnosť nemôže začať.

Toto je evanjelium, toto je dobrá správa!